

[Knud Lind]

minalpolitik, som ministeren fører her, og som i realiteten er en kapacitetspolitik og intet andet.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg har før sagt, at det naturligvis ikke må være mangel på plads, der er afgørende for, om man skal ændre på strafferammer.

Vi har tilkendegivet klart at ville stemme imod denne urimelige lovgivning, men inden vi skal stemme, vil jeg gerne sige, at der jo ikke har været tvivl om, at man i befolkningen har ønsket, at vold skulle straffes strengere. Retsbevidstheden har krævet det, og vi har for så vidt også fået det gennemført gennem nogle højesteretsafgørelser.

Nu kommer vi til, at straffen skal sættes ned på området for berigelsesforbrydelser, og i høringssvaret fra Københavns byret udtales det, at dette også vil komme til at smitte af på bl.a. straffen for vold.

Det er urimeligt at gøre det på den måde. Tværtom skulle man søge at sætte mere ind på at få opklaret sagerne, men når overtrædelserne først er begået, må der også være en rimelig sanktion for dem og en vis sammenhæng mellem disse sanktioner. Jeg siger ikke, at der ikke skal laves om på dem, men at man burde have ventet på straffelovrådets gennemgang af hele området, således at man kunne få afpasset strafferammerne på rimelig måde. Vi må stille domstolene så frit, som det er gørligt inden for strafferammer, der giver tilstrækkelig ramme til at kunne udmåle straf på rette måde.

Ebba Strange (SF):

Jeg har givet tilstrækkeligt udtryk for socialistisk folkepartis indstilling til dette lovfor-slag. Den eneste grund til, at jeg går på talerstolen her ved tredjebehandlingen, er, at jeg ikke synes, hr. Hagen Hagensens sidste bemærkning skal stå uimodsagt. Hr. Hagen Hagensen sagde, sådan som jeg opfattede det, at der ikke er nogen tvivl i befolkningen om, at vold skal straffes strengere.

Sådan har jeg ikke oplevet de mange debatter, jeg har deltaget i om kriminalpolitik. Det, jeg har oplevet, er, at der i brede dele af befolkningen er en opfattelse af, at der er et misforhold mellem straffene for vold og straffene for berigelsesforbrydelser, men ikke på den måde, som hr. Hagen Hagensen gav udtryk for. Derfor finder vi, at det er en rig-

tig vej at gå, at man i stedet for at indføre strengere straf for vold nedsætter straffen for berigelsesforbrydelser.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne gentage noget, jeg tidligere har sagt, fordi jeg har på fornemmelsen, at det er nødvendigt i anledning af den måde, diskussionen udvikler sig på.

Det er aldrig lykkedes for nogen at påvise, at fængselsstraf har en større præventiv virkning end andre sanktioner fra samfundets side, og det er aldrig lykkedes at bevise, at en meget lang fængselsstraf for berigelsesforbrydelser skulle virke mere præventivt end en mindre langvarig fængselsstraf. Jeg tror, det er nødvendigt, at vi fastholder dette synspunkt i anledning af det, der er blevet sagt fra visse andre ordføreres side.

Det helt afgørende generalpræventive, det, der virker stærkest, er faren for opdagelse af, at man har gjort noget, der strider mod samfundets love og regler. Sanktionen i sig selv er ikke afgørende, og vi ved, at fængselsstraf virker forrående og kriminaliserende på dem, der bliver udsat for et fængselsophold.

Jeg vil her gøre opmærksom på følgende: hvis vi nu ikke gennemfører dette, hvis vi på trods af alle undersøgelser fastholder langvarige straffe for berigelsesforbrydelser, så vil det være nødvendigt, at vi i en økonomisk krisetid af de sparsomme ressourcer anvender yderligere lige så mange penge på en øget fængselskapacitet, som justitsministeren allerede har bedt finansudvalget om, altså det dobbelte beløb. Dette kan ikke være rimeligt at gøre i en økonomisk svag tid, specielt ikke, når det aldrig er lykkedes at påvise, at fængselsstraf i sig selv er særlig virksom generelt, og specielt ikke for den enkelte.

Wilhelm (VS):

Jeg vil gerne sige, at det spørgsmål, hr. Bjørn Elmquist nævnte at VS skulle have stillet, ikke er stillet af VS. Det kan være ligegyldigt, men vi plejer ikke at stille spørgsmål, som er besvaret i forvejen, og det epokegørende svar, som hr. Bjørn Elmquist brugte som anledning til at gå op og tage del i en tredjebehandling her, indeholdt intet som helst nyt i forhold til, hvad ministeren allerede skrev i sin fremsættelsestale om recidivproblemet.